

ПОДВІЙНЕ ЛИХО

Пісні мертвих — то плач живих.

Так собі думав Ерагон, переступаючи через порубане та перекручене тіло якогось ургала. З розбитого обличчя чудовиська у хлопця втупилися перекошені мертві очі, а він прислухався до жалібного голосіння жінок, що забирали тіла своїх коханих чоловіків з просякнутого кров'ю поля бою у Фарзен Дур. Позаду хлопця ступала Сапфіра, акуратно обходячи трупи ворогів, і її мерехтлива блакитна луска здавалася єдиною плямою кольору в похмурій пільмі, що заповнювала собою порожнисту гору.

Минуло вже три дні з часу битви між ургалами, варденами і гномами за володіння Тронджимом, містом-горою, та поле бою було досі встелене скривавленими тілами. Сама лише кількість трупів уже ставала на заваді спробам живих поховати загиблих. Віддалік, під стіною Фарзен Дур, зловісно жевріло велетенське вогнище: там спалювали ургалів. Для них не було ані почесного місця поховання, ані останньої шани.

З того часу, як він прокинувся й виявив, що Анжела загоїла його рану, хлопець тричі намагався допомогти іншим у відновленні усього, що було знищено. Однак щоразу його мучили

жахливі болі, що, здавалося, вибухали просто в самісінькому хребті. Усі місцеві цілителі давали йому випити різних настоянок. Арія та Анжела казали, що Ерагон цілком здоровий, але так чи інакше, а йому дуже боліло. Сапфіра теж не могла йому допомогти і лише спромоглася розділити з ним біль, який відлунював через їхній безмовний зв'язок.

Ерагон провів долонею по обличчю та підняв погляд до зірок, що зазирали сюди крізь верхівку Фарзен Дур; вони відсвічували крізь кіптявий дим від поховального багаття. «Три дні». Три дні минуло з того часу, як він убив Дурзу; три дні, як люди почали називати його Морокобійцем; три дні, як рештки свідомості чаклуна поруйнували хлопцеві думки, і його врятував таємничий Тогіра Іконока, Неушкоджений Каліка, про якого Ерагон не розповідав нікому, окрім Сапфіри. Цей досвід змінив хлопця, та він ще не був певний, чи були то зміни на краще, чи на гірше. Ерагон почувався таким тендітним, неначе раптовий шок може будь-якої миті зруйнувати його відновлене тіло та свідомість.

А зараз він прийшов на поле бою, його привело сюди хворобливе бажання побачити його наслідки, але знайшов там мало цікавого. Тут була лише неприємна присутність смерті та гниття, а не слава, якої він очікував, наслуховавшись героїчних пісень.

Раніше, до загибелі Герроу, страшна жорстокість між людьми, гномами та ургалами, свідком якої він став, просто зруйнувала б його. Зараз же вона просто змусила його заціпеніти. З допомогою Сапфіри Ерагон уже давно усвідомив, що єдиний спосіб залишитися при своєму розумі серед усього цього болю — *щось робити*. Та понад усе те, він більше не вірив, що у житті є якийсь обов'язковий сенс — особливо після того, як побачив кулів, що роздирали людей надвое, і як земля під ногами перетворюється на криваве місиво, в якому смикаються чийсь кінцівки в агонії; те багно було настільки вогке, що кров просочувалась крізь підшви чобіт. Хлопець дійшов висновку: якщо і є якась доблесть у війні, то вона полягає лише в тому, щоб битися, захищаючи інших від біди.

Він нагнувся та підняв із землі чийсь кутній зуб. Підкидаючи його на долоні, вони з Сапфірою повільно обійшли стоптану долину, зупинившись на її краю, коли помітили, як до них

від Тронджима поспішає Джормундур. Наблизившись, чоловік уклонився — і Ерагон знав, що лише кілька днів тому цього б не сталося за жодних умов.

— Я радий, що вчасно знайшов тебе, Ерагоне, — мовив той, стискаючи шматок пергаменту в руці. — Аджігад повертається і хоче, щоб ти був поряд, коли він прибуде. Інші вже чекають його біля західних воріт Тронджима. Нам доведеться поспішити, щоб вчасно потрапити туди.

Ерагон кивнув і попрямував до воріт, поклавши руку на Сапфіру. Аджігада не було всі три дні: він полював на ургалів, що змогли втекти до численних тунелів, які перетворювали товщу каменю під Беорськими горами на подобу сотів. У той єдиний раз, коли Ерагон бачив його перед цим, Аджігад був розлючений непокірністю Насуади: він виявив, що всупереч його наказу, вона не поїхала геть з іншими жінками та дітьми. Замість цього, вона таємно приєдналася до лучників варденів і билася в їхніх лавах.

Мертаґ та близнюки також вирушили з Аджігадом: близнюки пішли, бо це було небезпечне завдання, а ватажка варденів потрібно захищати; Мертаґ приєднався до групи, прагнучи ще більше довести, що не бажає варденам зла. Ерагона здивувало те, наскільки змінилося ставлення людей до Мертаґа. Ніхто не був готовий марнувати свої сили на дріб'язкову ненависть, коли попереду було ще стільки справ. Хлопцеві не вистачало розмов з Мертаґом, і він із нетерпінням чекав можливості обговорити всі події після його повернення.

Коли Ерагон та Сапфіра обходили Тронджим, у плямі світла від ламп стало видно невелику групу біля дерев'яних воріт. Серед них був Орік — гном, що нетерпляче переступав з ноги на ногу, — і Арія. Пов'язка на її плечі біліла в темряві, відкидаючи тьмянний відблиск на кінчики її волосся. Ерагон відчув дивний трепет, як і завжди, коли бачив ельфійку. Зблиснувши зеленими очима, вона кинула короткий погляд на Ерагона та Сапфіру, а тоді продовжила виглядати Аджігада.

Хоча дії Арії дозволили Ерагону вбити Дурзу і таким чином виграти битву, гноми розлютилися на неї за розбитий зірчастий сапфір, Ісідар Мітрім. Для них це була занадто велика втрата. Вони навіть відмовилися прибирати залишки сапфіра, і уламки лишилися лежати

непорушним колом усередині центральної палати Тронджима. Ерагон раніше вже проходив через купу осколків на підлозі та сумував разом із гномами над рештками втраченої краси.

Вони з Сапфірою спинилися поряд з Оріком і поглянули на безлюдні землі, що оточували Тронджим, простягаючись аж до підніжжя Фарзен Дур на п'ять миль в усіх напрямках. Ерагон поцікавився:

— Звідки прийде Аджігад?

— Він має скоро бути тут, — відказав гном, показуючи на групу ламп, що з'юрмилася навколо виходу з якогось тунелю за декілька миль від них.

Ерагон терпляче чекав разом з усіма, відповідаючи на питання, які були звернені до нього, але віддаючи перевагу безмовному спілкуванню з драконкою. Тиша, що тепер сповнювала Фарзен Дур, чудово йому підходила.

Прошло з пів години, коли у віддаленому тунелі стало помітно якийсь рух. На поверхню вибралася група з десятиох чоловіків, а потім допомогла вийти з-під землі такої ж кількості гномів. Один з чоловіків — Ерагон припустив, що то був Аджігад, — підняв руку, і воїни вишикувалися за ним у дві прямі шеренги. За його сигналом уся група гордо покрокувала у напрямку Тронджима.

Та не встигли вони ступити й десятка кроків, як у тунелі позад них невиразно замиготіли якість тіні, вистрибуючи на поверхню. Ерагон примружився, нездатний чітко розгледіти їх з такої великої відстані.

«То ургали!» — вигукнула Сапфіра, і все її тіло напружилось, мов тятива лука. Ерагон не ставив зайвих запитань:

— Ургали! — крикнув він, вистрибнувши на Сапфіру й одразу ж пожалкувавши, що залишив меч у себе в кімнаті. Ніхто вже не очікував нападу, після того, як армію ургалів відігнали геть.

Його недавня рана на спині неприємно зануда, коли Сапфіра підняла свої лазурні крила та штовхнула їх униз, одночасно стрибком здійнявшись у повітря, набираючи висоту й швидкість щосекунди. Десь під ними Арія рвонула до тунелю майже з такою ж швидкістю. Орік поспішив слідом за нею з кількома бійцями, а Джормундур прожогом кинувся бігти до казарм.

Ерагон був змушений безпомічно спостерігати, як ургали напали на ар'єргард бійців Аджігада; відстань до них залишалася надто